

Linguistic identity in political discourse

The paper deals with the study of linguistic identity in political discourse. In general, a considerable interest to the problem of linguistic identity has recently grown. This phenomenon is, first of all, caused by conditions of the global communication and free access to information possibilities of a linguistic identity. The aim of the thesis is the consideration of direct manifestation of a linguistic identity in political discourse.

Being the study of identity, linguistic anthropology deals with variety of culturally specific subject positions that communicators enact by means of language. It is the linguistic production of culture that pictures not simply kinds of speech but kinds of speakers, who produce and reproduce identical personalities through language use.

The social essence of language is that it exists first of all in collective and individual language consciousness. Language, in itself, is the integral component of consciousness, its tool and acts as the mediator between the person and a cognitive map of the world. It is communication of the person with the world map containing language which he speaks, with frames of representations, images and concepts which are imprinted in language. In modern linguistics verbal and semantic, cognitive and pragmatic levels of linguistic identity are distinguished. Linguistic identity is the type of absolute representation containing mental, social, ethical and other components, but refracted through language, discourse.

The concept of linguistic identity acquires particular interest and some evident manifestation in political discourse since it is the most influential on public consciousness and widespread in mass media. Discourse is political when it accompanies the political act in a political situation. How does the linguistic identity in a political discourse become apparent? To answer this question, we need to recourse to the cognitive model of political discourse itself which embraces the following components.

- On one hand, characteristic of the politician as linguistic identity. At this point, we can define linguistic identity as the set of abilities and characteristics of a person motivating creation and perception of speech

acts which differ according to: a) the degree of complexity; b) the depth and accuracy of reflection of reality; c) the target orientation. The given definition features not only personal speech activity, but also specifics of different aspects of the text created or perceived that allows to pay heed to the maintenance of a political discourse.

According to Y.N.Karauolv, methodical model of the linguistic identity offered is also important (Karaulov, 2002). This model has three-level organization: 1) verbal and semantic (or structural-semantic); 2) linguo-cognitive (or thesaural); 3) motivational. The first level assumes mastering a vocabulary, skills of building and using standard grammatical structures achieved as a result of training on samples. The second level is the development of the linguistic identity at which the individual choice of language means, thematic creation of texts, understanding of their main idea is realized. The third level assumes manifestation and the characteristic of motives and purposes driving development and management of text building. Thus, the three-level structure of model of a linguistic identity finds reflection and in the scheme of semantic perception of the text, and generation of speech.

In our opinion, on characterising a politician as a linguistic identity, quality of tolerance is especially considerable: first, as a psychological phenomenon (quality of sincerity); secondly, as social phenomenon (interpersonal relations); thirdly, as communicative phenomenon (behavior of the personality). Since tolerance is multifunctional, its consideration from political positions is quite appropriate.

• On the other hand, characteristic of cognitive-speech strategies of a politician. In a political discourse the linguistic identity is also characterized by communicative strategies which are important characteristic behavior. Strategy of communication is directly linked with intensions of communicants - if intensions have global character, discourse strategies are internally inherent in it; if it is about achievement of the private purposes within this or that genre of a certain discourse type, either local, or communicative tactics are preferred.

T.V.Dijk (Teun A. van Dijk, 1989) shows several cognitive-speech strategies used by politicians - generalization, citing example, correction, intensification, concession, repetition, contradiction, mollification, progress, evasion, presupposition, implication, assumption, indirect speech act. Politician, as a linguistic identity, makes use of numerous rhetorical-linguistic means in each strategy.

Thus, all the above mentioned aspects, in particular, characteristics of a politician (especially, tolerance) and characteristics of his communicative-cognitive strategies, represent no other than realization of his intensions in political discourse, and characterize him as a linguistic identity to a considerable extent.

Allahverdiyeva F.
(ADU)

Variativliyin müəyyənləşməsində transformasion təhlil metodunun rolu

Bir dil vahidinin digər dil vahidi ilə dəyişməsinin sadə operasiyaları təbii dil fəaliyyətinin bütün sahələrində özünü büruzə verir. Bu növ dəyişmə dili mənimsəmə proseslərində və onun məhsuldarlığında əsas yer tutur. Lap erkən uşaq yaşında dilin mənimsənilməsindən başlayaraq ayrı-ayrı sözlərin, sözləmlərin dəyişməsini və əvəz edilməsini müşahidə etmək olar. Çox vaxt uşaq mətni hər dəfə təkrarlamır, sadəcə olaraq ona bəzi dəyişikliklər əlavə edir. Tez-tez müşahidə olunan üsullardan biri sözdərəcəliliyin dəyişməsidir. Bəzən "sözlərin sinonimik dəyişməsi", bəzən də mətnin bəzi hissələrinin buraxılması baş verir ki, bu da müəyyən mənada söyləmin ümumi anlaşılması üçün kifayətdir.

Dəyişmənin bu cür prosedurları yazılı mətnin təkrar edilməsində, redaktəsində, başasalmada, söz və ifadələrin xaricilərə və az təhsilli adamlara açıqlanmasında istifadə olunur. Bir dildən başqa dilə tərcümə mətnin dəyişməsi kimi nəzərdən keçirilir. Bir dilə yiyələnmə danışanın öz fikrinin ifadəsi zamanı müxtəlif vasitələrdən istifadə etmə qabiliyyətini ortaya çıxarır. Dili mənimsəmə nə qədər mükəmməldirsə, onun sinonim sistemindən istifadə bir o qədər geniş olur.

Elementlərin dəyişməsi spontan xarakter daşıyır, onlar dil fəaliyyətinin normal şərtidir.

XX əsrin 50-ci illərinin ortalarında Amerika dilçiliyində qrammatik modelləşmənin yeni mərhələsi başlayır ki, bu da transformasion qrammatikanın yaranması ilə bağlıdır. Transformasion metod başlanğıcda deskriptivizmin ən görkəmli nümayəndəsi olan Z.Harris tərəfindən irəli sürülmüşdür. Onun tələbəsi N.Xomski də törəmə qrammatikanın transformasiya modelini yaratmaq üzərində çalışmışdır. Lakin deskriptivizmin bəzi müddəalarına əsaslanmağına baxmayaraq, N.Xomskinin qrammatik müddəaları deskriptiv dilçilikdən qəti surətdə fərqlənir.